

за: „Не съмъ ли азъ царь, не съмъ ли миналъ прѣзъ толкова страдания, нѣмамъ ли право и азъ да си поживѣя? Единъ день Давидъ видѣ една хубава, красива жена, която била женена, и той я пожела за своя жена. И заповѣда на слугитѣ си да турятъ мжжѣтъ ѹ на първата бойна линия, та дано бѣде убитъ въ сраженията. И наистина мжжѣтъ ѹ бива убитъ. Давидъ взима тази красива жена за своя и заповѣдва на придворнитѣ си да казватъ, че тойнаправилъ едно благодѣяние на тази бѣдна вдовица. Тази жена зачева отъ него. Но окото на Господа вижда всичко, Той знае самата Истина, затова праща пророкъ Натанъ при Давида, да му каже, че не е направилъ добрѣ. Натанъ разказва на Давида слѣдното нѣщо: „На единъ богатъ човѣкъ дохождатъ гости. Той иска да ги нагости, но за това угощение не взима нѣкоя овца отъ своето стадо, но взима единствената овчица на единъ бѣденъ човѣкъ и нея закаля“. Давидъ, като чува това нѣщо, извиква: „Осждамъ този човѣкъ на смъртъ!“ Натанъ му казва: Знаешъ ли че този човѣкъ си ти?“ По сѣщия начинъ постѣпвате и вие. Дойде нѣкой пжтъ при васъ Натанъ пророкътъ и ви казва: „Вие направихте такива и такива прѣстѣпления! Изрежда ги той въ една или въ друга форма, и вие казвате: смъртъ на този човѣкъ! Този човѣкъ сте вие самитѣ. Вие издавате строга присѣда за другитѣ, но това прѣстѣпление е ваше. Като четете 51 Псаломъ, виждате, че у Давида имало смирение, доблестъ да признае своитѣ погрѣшки и затова казва: „Господи, съгрѣшихъ прѣдъ Тебе! Азъ бѣхъ едно малко дѣте, Ти ме взе, възпита ме и сега съзнавамъ